

тамъ, продавашъ ли това сакато магаре, съ едното ухо, и колко искашъ?

Циганинътъ го изгледа, помълча малко и отвърна:

— Кой тато, бре?

— Де холанъ, не помнишъ ли? Нали лѣтосъ ни продаде бѣлия конь, дето излѣзе слѣпъ?

— Ти да не бждешъ Неновото момче, бре? Оти не думашъ тѣй, бре чоджумъ!... Я го — магарето! Само тозъ дума да не думашъ — сакатъ магаре! Чувай мене — тозъ не магаре, тозъ — ать! Биринджи магаре — ешъ нѣма!

— Виждамъ, виждамъ, — каза Савата. — Вѣрно, че ешъ нѣма — де ще намѣришъ друго магаре съ едно ухо! Е, колко искашъ за него?

— Ухо ли? Защо му на магаре ухо, бре? Хичъ да нѣма — по-арно! Гърбина има я! Тозъ магаре — младъ, хрисимъ! За тато за хатъръ, на тебе — бива-бива — единъ хиляда лева!

Почна пазарлъкъ. Хванаха се за ржце. Мангушъ вика, Савата дваждъ вика — най-после спазариха го, заедно съ самаря за 850 лева. Взеа му и билетъ. Савата извади пари, плати на циганина и поведе магарето.